

Abstrakt

Diplomová práce *Antifeminismus v současném učení římskokatolické církve* zkoumá mechanismy, které utvářejí identitu ženy v římskokatolickém učení. Ta je výchozím bodem pro následné vytvoření genderového řádu, tedy způsobu vztahu muže a ženy, ve kterém je žena muži podřízena. Pro podporu podřízeného postavení ženy implementovala římskokatolická teologie do svého učení teorii komplementarity. Tato nerovnost je základem pro genderově podmíněné násilí.

Feministické hnutí a feministická teologie s Mary Daly v čele přinesly v šedesátých a sedmdesátých letech 20. století nové analytické nástroje k pochopení fungování společenských mechanismů, které vedou k podřízenosti ženy. Těmito nástroji jsou zejména feministická kritika a perspektiva, kritika mocenských vztahů a androcentrismu a principy vzniku ženské identity, tedy analýza toho, „kdo je žena.“

Istanbulská úmluva se svojí perspektivou, která odmítá nerovnost, prosazuje kritiku mocenských vztahů a označuje násilí na ženách jako genderově podmíněné, se tematicky i myšlenkově shoduje s metodami i cíli jak feministického hnutí tak demokratických principů. Zejména se s nimi shoduje v otázce genderově podmíněného násilí, které jsou Istanbulskou úmluvou shodně formulovány jako strukturální problém.

Římskokatolická církev přijetí Istanbulské úmluvy odmítá a boj proti jejímu přijetí zahrnuje do sporu o tzv. genderovou ideologii, kterou římskokatolická církev sama vytvořila a jíž je taky hlavní aktérkou. Genderový řád, který římskokatolická církev upevňuje a prosazuje, je ale řádem, který násilí na ženách umožňuje a normalizuje.